

ОПРЕДЕЛЕНИЕ

№ 394

гр. Пловдив, 07.11.2022 г.

АПЕЛАТИВЕН СЪД – ПЛОВДИВ, 3-ТИ ТЪРГОВСКИ СЪСТАВ, в
закрито заседание на седми ноември през две хиляди двадесет и втора година
в следния състав:

Председател: Георги В. Чамбов

Членове: Емил Люб. Митев
Антония К. Роглева

като разгледа докладваното от Георги В. Чамбов Въззивно частно търговско
дело № 20225001000647 по описа за 2022 година

за да се произнесе, взе предвид следното

Производството е по чл. 274 вр. с чл. 248, ал. 1 ГПК.

Образувано по въззивна частна жалба от Ч. И. П. против определение №
156 от 23.06.2022 г., постановено по т.д. № 157 по описа за 2021 г. на
Окръжен съд Хасково, с което;

- С. И. П. и Ч. И. П., са осъдени да заплатят на „Т. г.“ ООД, направените
по делото разноски в размер на 600 лева - за платено адвокатско
възнаграждение;

- е оставено без уважение искането на С. И. П. и на Ч. И. П. за
присъждане на разноски по делото.

В подкрепа на частната жалба се излагат съображения, че ответникът
„Т. г.“ ООД не е доказал, че претендираните разноски действително са
направени т.е., че преведената за адвокатско възнаграждение сума е
постъпила по сметка на представляващия дружеството адвокат, както и че
единствено и само ответникът е станал повод за завеждане на делото.
Искането е да се отмени обжалваното определение с произтичащите от това
последиви.

В срока по чл. 276, ал. 1 ГПК е постъпил отговор на частната жалба от
„Т. г.“ ООД, с който се изразява становище, че същата е неоснователна и че
следва да се остави без уважение.

Частната жалба е подадена от надлежна страна в производството, в
предвидения в разпоредбата на чл. 275, ал. 1 ГПК срок, същата е редовна и
частично допустима. Въпреки, че с обжалваното определение е ангажираната
отговорността за разноски на двамата ищци – С. П. и Ч. П., при това неясно в
какво съотношение и за каква част за всеки един от тях, всеки от ищите е
самостоятелна страна в производството и упражнява свои процесуални права.

Тъй като определението в неговата цялост е обжалвано само от Ч. П., правният му интерес и съответно допустимостта на подадената от него частна жалба се разпростира до частта от обжалвания съдебен акт, отнасяща се единствено за тази страна. В частта от обжалваното определение, отнасяща се до другия ищец - С. И. П., частната жалба е недопустима и следва да се остави без разглеждане.

Разгледана по същество в допустимата ѝ част, жалбата е неоснователна.

Производството по предявените от ищите С. И. П. и Ч. И. П. против „Т. г.“ ООД искове с правно основание чл. 71 ТЗ, за защита на членствените им права в това дружество, е било прекратено с влязъл в сила съдебен акт.

В основната хипотеза на чл. 78 ГПК, правото на разноски произтича от следния фактически състав: неоснователно предизвикан правен спор; наличието на разноски, направени от страната по повод образуваното по този спор гражданско дело; съдебно решение, потвърждаващо правното твърдение на претендиращата разноските страна, съответно – отричащо твърденията на другата страна в спора.

В разпоредбите на чл. 78 ГПК обаче се съдържат хипотези, предвиждащи отговорност за разноски и при прекратяване на делото - чл. 78 ал. 4 ГПК. Изхождайки от предпоставките, обуславящи отговорността за разноски, съдържащи се в основната хипотеза, може да се изведе, че задължението на ищеца за разноски в хипотезата на чл. 78, ал. 4 ГПК също ще възникне в случаите на прекратяване на производството по делото поради недопустимост на иска; при оттегляне или отказ от иска поради причини, сочещи на изначална неоснователност на предизвикания правен спор.

В случаите, в които при предявяването на иска, за ищеца е бил наличен правният интерес от предявяването му заради предизвикан от ответника спор за материално право, но в хода на производството са настъпили обстоятелства, независещи от волята му и обуславящи отпадането на този интерес или такива, погасяващи спорното материално право, то в тези случаи не би била налице основната предпоставка за възникване отговорността му за разноски.

В подобна хипотеза, отговорността за разноски ще възникне за ответника по аргумент от противното основание, изведен от разпоредбата на чл. 78, ал. 2 ГПК. В този случай, предявяването на иска за защита на оспорено материално право на ищеца, се предпоставя от предизвикания от ответника правен спор. Ако обаче в хода на производството, ответникът признае претендираното от ищеца право, или погаси съответстващото на това право насрещно задължение, и с това отпадне интересът за ищеца от търсената с предявения иск защита, а това на свой ред провокира отказ или оттегляне на иска, то отговорността за възникването на този безсмислен вече съдебен спор, би била на ответника. Защото предприетите в хода на процеса действия от страна на ответника, водещи до признаване на правото или изпълнение на притезанието, предмет на търсената с иска защита, не са нищо друго освен закъсняло признание на предявения заради първоначалното оспорване на същите права иск.

Обстоятелствата в конкретния случай категорично сочат, че

прекръпяване на производството по делото е обосновано от недопустимост на предявените искове, настъпила в хода на процеса вследствие загубата на активна легитимация на ищците по тези искове. Това е било предизвикано от действията на самите ищци, които междувременно са прекратили участието си в ответното дружество с писмено предизвестие, чийто срок е изтекъл в хода на процеса. С тези действия ищците по своя воля са загубили правния интерес от предявените искове за защита на членствените им права като съдружници в ответното дружество, поради което съдът основателно е прекратил производството по този спор.

Тъй като ответникът не само не е признал исковете, но е оспорвал тяхната редовност, допустимост и основателност, в този случай за него не ще възникне отговорността за разноси въз основа на посоченото изключение - по аргумент от противното основание, изведен от разпоредбата на чл. 78, ал. 2 ГПК.

Съответно отговорността за разноси в конкретния случай възниква за ищците по силата на общото правило на чл. 78, ал.3 ГПК, както е приел окръжният съд.

Неоснователно е поддържаното в частната жалба възражение, че ответникът не е доказал извършването на тази разноси. От приложените към отговора на допълнителната искова молба от „Т. г.“ ООД, писмени доказателства – договор за правна защита и съдействие, преводно нареждане и движение по сметка /л.189 – л.192/, се установява както уговореният размер на адвокатското възнаграждение, предмет на присъдените разноси, но неговия превод и получаване по сметката на адвокат Д. А. – пълномощник на ответника по делото.

От изложеното следва, че обжалваното определение е правилно и следва да се потвърди в отнасящата се до Ч. И. П. част. В останалата част частната жалба е недопустима и следва да се остави без разглеждане, а производството – да се прекрати.

В съответствие с изложеното

ОПРЕДЕЛИ:

ПОТВЪРЖДАВА определение № 156 от 23.06.2022 г. , постановено по т.д. № 157 по описа за 2021 г. на Окръжен съд Хасково, в частта с която;

- Ч. И. П. е осъден да заплати заедно със С. И. П. на „Т. г.“ ООД, направените по делото разноси в размер на 600 лева - за платено адвокатско възнаграждение;

- е оставено без уважение искането на Ч. И. П. за присъждане на разноси по делото.

Оставя без разглеждане въззивна частна жалба от Ч. И. П. против определение № 156 от 23.06.2022 г., постановено по т.д. № 157 по описа за 2021 г. на Окръжен съд Хасково, с което;

- С. И. П. е осъден да заплати заедно с Ч. И. П. на „Т. г.“ ООД,

направените по делото разноси в размер на 600 лева - за платено адвокатско възнаграждение;

- е оставено без уважение искането на С. И. П. за присъждане на разноси по делото, и прекратява производството по делото в тази част.

Определението може да се обжалва пред Върховния касационен съд в едномесечен срок от съобщаването му на страната.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____